

Anbefaling af bog

Marlo Morgan: "Det ægte folk"

Da Marlo Morgan stod i indkørslen foran det femstjernede australske hotel i sit fineste tøj og højhælede sko og ventede på at blive afhentet for at blive bragt til "et festmåltid til ære for mig", havde hun ikke fantasi til at forestille sig, hvad det "festmåltid" indebar. I bogen "Det ægte folk" byder hun os indenfor til at tage del i måltidet. Den fulde fornøjelse af måltidet får man kun, hvis man giver sig helt hen og lader sig opsluge af det.

I sit akademiske arbejde havde hun hjulpet mange aboriginals, som boede i byen og klarede sig meget dårligt, til at blive selvhjulpne, og nu var hun blevet indbudt til en festivitas for at få endnu en anerkendelse for sit succesrige arbejde. Troede hun. Og det skulle hun få helt ret i. Men på en anden måde end hun havde forventet. For da de i Jeepen, som var kommet for at hente hende, drejede væk fra hovedvejen og ind på en ujævn grusvej, som senere ikke længere var en vej men bare en ørken, begyndte makeuppen langsomt at krakelere, tøjet blevet støvet, og sveden haglede ned ad panden som de første tegn på den fest, som var i vente. Hun skulle ikke bare fejres ved at få overrakt anerkendelse, som tilhørte hendes kultur, men fejres ved at blive lukket ind i deres kultur og lære deres væsen at kende indefra.

Da de flere timer efter stoppede ved et skur, blev hun bedt om at smide sit tøj og tage et stykke sammenfoldet stof om sig som kjole for derefter, på vej ind i skuret, at se alle hendes dyre ejendele blive brændt på et bål. Og til hendes overraskelse gjorde hun ikke modstand. Der, som flere gange senere, var der nok noget i hende som vidste, at hun var kommet til point of no return på den lange rejse, som hun begav sig ud på sammen med en gruppe af aboriginals. En rejse, som hun så har videregivet til os, og som vi kan vælge at tage imod, hvis vi vil. Der er mange, som sætter spørgsmålstegn ved, om bogens fortælling er ægte, eller om det er ren fiktion. Forfatteren påpeger også, at fortællingen er gengivet under hensyn til ikke at ville udsætte aboriginals for unødigt risiko, og derfor er visse detaljer ændret eller sløret.

Om fortællingen er ægte eller ren fiktion, ønsker jeg ikke at gøre mig til dommer over. Jeg husker svagt i min erindring et avis interview tilbage fra begyndelsen af 90'erne, hvor bogen udkom. Journalisten gik ind til interviewet overbevist om, at det var ren fiktion lavet for at sælge bøger men afsluttede artiklen med at påpege, at den afslappede måde, som forfatteren havde svaret på hans spørgsmål og fortalt om bogen på, havde gjort, at han havde ændret holdning. Ikke således at han var overbevist om, at det var en sand beretning, men således at han ikke oplevede, at Marlo Morgan havde forsøgt at sælge bogen eller budskabet til ham, men kun havde redegjort for sin oplevelse og synspunkter.

På samme måde synes jeg, at man skal læse bogen; som en energi, som man kan tage til sig, hvis man vil, og lade vokse i sig. I gennem mange år har jeg f.eks. undret mig over den måde, som læren om visualisering er blevet fremført på. Jeg synes, det bliver en meget mental energi, som ikke rammer noget inde i mig. I et bestemt øjeblik i bogen, hvor Marlo bliver udvalgt til at blive leder for gruppen i det næste stykke tid og dermed til at have ansvaret for gruppen, ansvaret for at de får vand og mad, forstod jeg for første gang inde fra, hvad visualisering er. I hendes forsøg på at få vand i deres rejse gennem den 35-40 grader varme ørken spurgte hun desperat de andre i gruppen om hjælp. De kiggede bare forundret på hende. Marlo blev mere og mere desperat af ikke at have fået vand i over et døgn i den ekstreme hede. Og over ikke at kunne leve op til sit ansvar. Alt forsøgte hun for at løse problemet. Indtil hun pludselig forstod, at hun hele tiden brugte den rationelle venstre hjernehalvdel. Pludselig skiftede hun rundt og begyndte *at være* vand, på alle måder, og derfra opstod der noget ud af ingenting.

"Det ægte folk" er en "farlig" bog. Den er svær at lægge fra sig. Da jeg genlæste den forleden, blev jeg i hvert fald suget ind og lod mig opsluge af den. Og kom ud på den anden side af rejsen fyldt af visdom og ny energi. Den beskriver et folk, som lever i harmoni med sig selv og sine omgivelser. Om det er en sand skildring, og om den er for rosenrød, ved jeg helt ærligt ikke. Jeg forsøger bare at være åben, når jeg læser den, og jeg vil opfordre alle til at være det samme. Hav et åbent sind og tag imod det, som fæstner sig i dig. Som Marlo oplevede det, da hun blev klar over, at hun kun kunne lede gruppen ved at blive en del af gruppen. Hun skulle indgå i en Enhed med dem og med universet. I tankerne sagde hun "Tak" og bad om hjælp. Hun gentog stammens ord, som de havde sagt hver morgen: "Hvis det er til mit eget bedste og til gavn for alt liv på jorden, så lad mig lære" og derigennem åbnede vejen sig op for hende. Visualisering (og det er mit ord, hun bruger det slet ikke, og aboriginals gør nok heller ikke 😊) blev et spørgsmål om at indgå i universet og ikke et spørgsmål om at "forestille mig noget som jeg gerne vil ha". Smukkere kan det vel ikke siges. Ligesom når de til alle nyfødte siger: "Vi elsker dig og støtter dig på rejsen" Det samme som de siger ved festen, når en person vælger at vende tilbage til evigheden.

Det er mit ønske, at bogen læses og beriger vores liv. Ikke fører til skyld og bebrejdelse over den måde som vi lever på, men skaber kontakt til den energi som indefra kan berige. Så hvis det er til dit eget bedste og til gavn for alt liv på jorden, så læs "Det ægte folk".